

Τῶν προσφιλῶν σου ἀδελφῶν
 ὡς τῆς Κυμοδοκείας,
 τῆς Ἀμφιθέης, τῆς Πρωτοῦς
 τῆς πλήρους συμπαθείας,
 ἢ τῆς Τηθύος τῆς καλῆς
 τὸ βλέμμα δὲν μ' ἐλκύει.
 Τὸ ἰδικόν σου φίλημα
 καὶ μόνον μὲ μεθύει.
 Ὑπὸ τὸν ἥγον τὸν βαρὺν
 κοιμοῦ τῆς παραλίας,
 κοιμοῦ, λευκῆ Γαλάτεια,
 μακρὰν ζηλοτυπίας.

Κοιμοῦ· γνωρίζω κάλλιστα
 τὴν θαλασσίαν κοίτην
 καὶ θὰ συλλέξω ἤλεκτρον
 πολὺ καὶ μαργαρίτην
 παρά τι ἀκρωτήριον
 κ' εἰς βάθη ἀσυνήθη
 νὰ στέψω τοὺς βραχίονας
 καὶ τὰ λευκά σου στήθη.
 Τώρα ὑπὸ τὸν θόρουβον
 ἀφρώδους παραλίας
 κοιμοῦ, λευκῆ Γαλάτεια,
 μὲ ὄνειρα εὐλείας.

Ὅταν παρέλθῃ ἡ θύελλα,
 ἀναγεννάτ' ἡ φύσις.
 Αὔριον γῆν καὶ θάλασσαν
 ἠρέμους θ' ἀτενίσῃς.
 Καὶ σὺ ἐπὶ τοῦ δίφρου σου
 τοῦ κυανοῦ θὰ κλίνῃς
 ὡς Θέτις, ὡς βασίλισσα
 ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης.
 Ἄφες τὸ κύμα νὰ ῥοχθῇ
 μακρὰν ἐπὶ τῆς ἄμμου
 καὶ μὲ θοιάμβων ὄνειρα
 κοιμοῦ, Γαλάτειά μου.

(Σμύρνη 1898)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΝΤΖΑΛΙΔΗΣ

Ε. Κρελλ. Χ. Δ.